

תת"ע (חיפה) 3541-10-24 - מדינת ישראל נ' ח'אלד טאטור

תת"ע (חיפה) 3541-10-24 - מדינת ישראל נ' ח'אלד טאטורשלו חפה

תת"ע (חיפה) 3541-10-24

מדינת ישראל

נגד

ח'אלד טאטור

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[02.06.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי זומן לדיון כדן, אולם הזימון עצמו נותר יחד עם יתר חפציו האישיים במקום עבודתו אשר ניזוק ונסגר לצמיתות (עקב אירוע פלילי של זריקת רימון לעבר החנות). עוד טוען כי בעקבות אותו אירוע והלחץ בו היה שרוי שכח ממועד הדיון בתום לב. לדבריו, לא קיבל את גזר הדין וגילה אודותיו רק לאחר קבלת מכתב ממשרד הרישוי. בנוסף, טוען כי כופר בביצוע העבירה.

המאשימה טוענת כי פסק הדין הומצא לנאשם ביום 27.01.25, ומשכך אין הצדק להגשת הבקשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק. בנוסף, טוענת כי הנאשם לא הצביע על אף טענה שיכולה לבסס עיוות דין בעניינו ולהצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

מבקשתו של הנאשם עולה בבירור כי זומן כדן וידע אודות מועד הדיון (וזאת בניגוד לנטען בסעיף 1 לבקשה). בפסיקה נקבע זה מכבר כי שגגה/שכחה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו "לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

כמו כן, אין בידי לקבל טענת הנאשם כי סגירת מקום עבודתו שניזוק והשארת חפציו האישיים מהווים סיבה מוצדקת לאי התייצבות. ראשית, הנאשם לא המציא אף אסמכתא או ראיה לגיבוי טענתו (על אף שהוריתי לו לעשות כן); שנית, הנאשם היה מודע לכך שנקבע דיון בעניינו, ולכן גם אם לא זכר את מועדו (ולא יכל היה לבדוק בדו"ח עצמו נוכח סגירת מקום העבודה), היה עליו לפעול ולברר מול הגורם המוסמך, ולא לעשות דין לעצמו.

זאת ועוד, צודקת המאשימה בטענתה כי הבקשה דנן מוגשת בשיהוי וזאת ללא כל הסבר. פסק הדין ניתן ביום 14.1.25, ונמסר לנאשם בכתובתו הרשומה ביום 27.1.25. אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום" ולוה בחתימתו של הנאשם. ועדין, מסיבה שאינה ברורה טען הנאשם כי גילה אודות פסק הדין רק עת קיבל הודעה מרשות הרישוי, והגיש בקשתו רק ביום 28.04.25 - שלושה חודשים לאחר שקיבל את פסק הדין. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22): "עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

באשר לטענתו הכללית של הנאשם בדבר כפירתו במיוחס לו ורצונו להוכיח חפותו, אין לי אלא לשוב ולהפנות לדבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל (29.11.21): החוזר על ההלכה הידועה: "גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך. בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר טומנים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).

לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינו, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 14.1.25 יעמוד על כנו. זכות ערעור כחוק. להודיע לצדדים. ניתנה היום, ו' סיוון תשפ"ה, 02 יוני 2025, בהעדר הצדדים.